

[Pinholt.]

vikling og maaske ogsaa aandelige Udvikling, vort Lands Historie kan opvise. Jeg ser med Sindsro paa, at man nu har faaet det radikale Venstre til at gaa ind under Socialismens Førerklub for at føre os længere og længere over mod Socialismen. Det er godt og dygtigt gjort af Socialdemokraterne, det indrømmer jeg. Men det forekommer mig mærkværdigt, at et Parti, som dog endnu vil skilte med Liberalisme, mener, at det er den Vej, man bedst kan komme ud, naar man skal sikre vort Folks økonomiske og aandelige Fremtid. Jeg vil nævne en Ting, som forekommer mig at kunne sige os antydningvis, hvilke Fremskridt vi har gjort. Jeg mener, at Fremskridt er gjort overalt i vore Erhverv, men jeg vil nævne for Landbrugets Vedkommende et ganske bestemt Forhold. I 1879 var Overskudsudførselens Værdi 87,4 Mill. Kr. eller 45 Kr. pr. Individ, i 1883 var den 65,8 Mill. Kr. eller 32 Kr. pr. Individ. Da var der en Nedgang, men det var jo ogsaa en trang Tid, som alle, der kender Historien, ved. Jeg tror, at hvis man den Gang havde haft en Ordning som den, man nu tilstræber, hvorefter alle Landmænd bliver stillet som Statsfæstere, vilde et Fremskridt som det, der nu er kommet, ikke have kunnet udfolde sig, fordi man simpelt hen ikke vilde have haft Mod til det, man vilde have sagt: Nej, Staten, som er vor Herre, maa give Nedsættelse i vore Afgifter. I 1891 var Værdien af Overskudsudførselen 92,5 Millioner, og det er igen 45 Kr. pr. Individ. I 1910 var Værdien af Overskudsudførselen 225 Millioner, 94 Kr. pr. Individ. I 1929 er den af Landbrugsraadet opgjort til 960 Mill. Kr., men af Konsulent Dokken til 808,8 Millioner. I det ene Tilfælde bliver det 275 Kr. pr. Individ, i det andet 230 Kr. pr. Individ. Men hvilket af Tilfældene man tager, er det i hvert Fald en overmaade stor Værdi, Landbrugets Overskudsudførsel har bragt vort Folk. Jeg vil hævde, at naar dette har kunnet ske, er det i høj Grad, fordi Landbruget har bygget paa liberalistiske Ideer. Det er min Anskuelse, og jeg er vis paa, at den skal nok slaa til, at det er den liberale Maade at virke paa, at man sætter den enkelte Persons Interesse stærkt ind, der giver den store Fremdrift, og jeg vil derfor haabe, at disse Ideer sent skal blive lagt paa Hylden, for jeg tror, det vil koste vort Samfund baade økonomisk og ogsaa aandeligt Værdier af Betydning, som vi ikke let kan undvære.

Knud Hansen: Jeg har ikke bedt om Ordet for at tale Storpolitik; jeg agter heller ikke at holde de Taler, jeg holdt lige efter 1920; det overlader jeg til andre ærede Medlemmer. Jeg vil først lige gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Pinholt, der nu forlod Talerstolen.

Han talte om den store Udvikling af Liberalismen. Jeg vil sige, at den største Udvikling, jeg har set i den Tid, jeg har deltaget i Politik, er den Udvikling, der er foregaaet i Venstre. Fra et yderst radikalt Parti har det udviklet sig til at blive saa konservativt, at det er nær ved at kvæle det konservative Folkeparti.

Maa jeg dernæst sige, at det ærede Medlem kunde være kommet lidt kortere over det, naar han talte om de Ulykker, der var sket under den radikale Regering, ved at bruge det Pinstrupske Ord om, at det Neergaardske Ministerium overtog en forsømt Gaard. Men det vil erindres, at den forsømte Gaard blev behæftet med godt 300 Millioner mere i den Tid, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard stod for Statsstyret. Den største Forsyndelse, den Neergaardske Regering gjorde sig skyldig i, var efter min Formening, at den lod Kronen sejle sin egen Sø i 4 Aar, og det var i den Tid, det danske Landbrug blev saa overprioriteret, som det er blevet. Det er denne Lad-staa-til-Politik, der er Aarsag til, at det danske Landbrug nu har saa haarde Vilkaar at kæmpe med, fordi det er blevet saa overprioriteret.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre de Bemærkninger, jeg egentlig bad om Ordet for.

Som alle ærede Medlemmer ved, er Kolding—Egtved-Banen nedlagt, men Spørgsmaalet om Pensionering af Banens Funktionærer er endnu uafgjort. Det er meget beklageligt. Flere af de afskedigede Funktionærer er højst uheldigt stillede: de har ingen Løn, og de har heller ingen Pension. I Lønreglementet af 1920 siges det udtrykkeligt, at Pensionerne udredes af vedkommende Bane eller af den Kasse, hvori Banen har for sikret sin Pensionsforpligtelse. Det maa vel herefter være Banen, der har det fulde Ansvar for Forpligtelsen til Pensionering. Efter min Formening maa Banen tage, hvad den kan faa fra Koncessionskassen, og derefter sikre de afskedigede Funktionærer deres Pension, den Pension, de ifølge Pensionsreglerne og den approberede Lønvedtægt har Krav paa. Jeg mener, at Funktionærernes Pensionskrav maa være et privilegeret Krav, som jo gaar forud for alle andre Krav, naar Banen likviderer, og jeg mener, at Staten og